Ціна 30 к.

Українське Слово

Рік І. К И Ї В, 28 вересня 1941 р. Ч. 17.

ВЕЛИКА ПЕРЕМОГА БІЛЯ КИЄВА

665.000 полонених, 884 бронемашин, 3718 гармат і без ліку воєнних матеріялів здобуто в боях під Києвом

З Головної квартири Фюрера, 27 вересня

(30) Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

Як уже подано було в спеціяльному звідомленні, **велика битва під Києвом закінчилася.** У подвійному оточенні на величезному просторі пощастило зрушити оборону Дніпра і знищити п'ять совєтських армій так, що навіть і слабі частини не змогли вихопитися з оточення.

В перебігу операцій, проведених у найтіснішій співпраці військ і авіяції, взято разом 665.000 полонених, 884 бронемашин, 3718 гармат, непроглядну кількість всякого воєнного матеріялу здобуто, або знищено. Криваві втрати противника знов дуже високі.

Таким чином осягнено перемогу в бою, якого досі не знає історія. Використання цього успіху в повному ході.

Авіяція бомбардувала воєнно-промислові заводи в районі Тули, як також військові споруди в Москві.

У боротьбі проти британської постачальної пароплавби бомбардувальники затопили останньої ночі з поміж конвою на схід від Гуль два транспортові пароплави в 15.000 рбт. Дальші повітряні нальоти звернені були проти портових споруд на Південному і Східньому побережжі острова.

Слабі сили британської авіяції налетіли останньої ночі на Німецьку затоку і на Західну Німеччину. Скинутими бомбами заподіяно невеликі пошкодження.

Адольф Гітлер Визволитель

З Головної квартири Фюрера, 25 вересня

(9) Головне Командування Збройних Сил повідомляє:

Розпачливі спроби решток рточених у районі на схід від Києва ворожих сил вихопитися з обіймів, відбито з кривавими для противника втратами. При очищуванні побоєвища знайдено труп головнокомандуючого совєтським південно-західнім фронтом генерал - полковника Кирпоноса, який упав у бою. Його штаб як також штаби 5 і 21 совєтських армій винищено.

Авіяція минулої ночі бомбардувала з добрим успіхом військові споруди в Москві і воєнно-промислові заводи біля Тули.

Як уже повідомлялося у спеціяльному звідомленні, підводні човни заатакували на захід від Африки конвой, що складався з 12 пароплавів і плив до Англії, та знищили його, не зважаючи на сильну охорону есмінців. Лише один невеликий пароплав - зміг відплисти.

Затоплено 11 пароплавів в 78000 р. б т.

На Шотляндському східньому побережжі авіяція осягнула в день влучні попадання бомбами на різні залізничні шляхи. Бомбардувальники налетіли останньої ночі на пристань Довр.

У Північній Африці німецькі винищувачі збили на схід від Соллума без власних втрат 7 британських винищувачів та один бомбардувальник.

Бойових дій ворога над Німеччиною ні вдень ні вночі не було.

ДО РІЧНИЦІ „ПАКТУ ТРЬОХ“

РІЧНИЦЯ ПІДПИСАННЯ „ПАКТУ ТРЬОХ“

(28) **Берлін, 27 вересня.** Міністр закордонних справ фон Ріббентроп прийняв у п'ятницю полудні в Берліні з нагоди першої річниці підписання «пакту трьох» керівні особи німецької преси та берлінських заступників преси держав, що зв'язані з «пактом трьох». На прийнятті м. і. взяли участь італійський посол Діно Альфієрі та японський посол генерал - лейтенант Ошіма. Фільмова лента показала історичну годину підписання «пакту трьох» і акти приступлення союзних держав у минулому році. Прийняття стояло під знаком сердечної приязні, яка об'єднує в «пакті трьох» держав, що до нього долучилися.

„Держави „пакту трьох“ мають перемогу“

(27) **Рим, 27 вересня.** В навечеря річниці підписання «пакту трьох» римська вечірня преса підкреслює значення того дня, коли то молоді народи об'єдналися, щоб обороняти вічні вартости культури і справедливости.

«З підписанням пакту між Римом, Берліном і Токіо — пише «Ляворо Фашіста» — запав присуд історії, що сповістив про кінець старих, капіталістичних імперій і про прихід нового, під оглядом вартостей, світу. Цей Союз дає ясно до зрозуміння, що в Европі й Азії повстають держави, які тепер мають перемогу в руках. Ці держави не запрожують інтересам чужих держав на інших континентах, одначе вони вимагають, щоб оті держави не пошанували інтереси трьох держав в такій мірі, як самі хотіли б, щоб їх шанували».

«Перша річниця підписання «пакту трьох», — пише «Джіорнале Д'Італія», — припадає на час, коли боротьба проти Совєтів — які хотіли напасти на Німеччину й Італію, щоб на випадок перемоги могти поширити на Европу й світ смертельну небезпеку — осягнула вершин, а вісь і її союзники наносять совєто-російській армії найтвердших ударів. Протибольшевицька боротьба, в якій Японія антикомінтернівським пактом бере таку живу участь, прибирає на полях бою свій справжній і конечний вид».

„Японія не змінить ясних зобов'язань“

(25) **Токіо, 27 вересня.** Полковник Ітсуо Мабухі як висловник армії в Головній квартирі —як пише «Кокумін Шінбун»— заявив в промові спривоДу річниці «пакту трьох», що в основі постава Японії до цього пакту є незмінна. Великі успіхи під час першого року «пакту трьох» на Сході і Заході це доказ його сили. Ясні моральні зобов'язання Японії не підлягли жодній зміні.

Адмірал Санкіхі Такагакі заявив, що минулі десятиліття виявили, що Англія і США не стерплять жодного росту Японії, під час коли Німеччина з глибоким зрозумінням іде Японії назустріч. Тому немає сумніву, що «пакт трьох» є нерозв'язальний.

ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ!

Україна стала нині осередком уваги цілого світу. Слово Україна повторюється безнастанно на сторінках світової преси, воно несеться на хвилях етеру, його передається з уст до уст. Вона бо, Україна, стала тереном світово-історичних подій, на її безкраїх просторах вирішується нині доля не тільки самої Европи, але й цілого світу.

Мілионові большевицької армії, що їх червона Москва була зосередила в Україні не тільки на те, щоби забезпечити собі це найбільше джерело воєнно-господарських сил перед всякими так внутрішними як і зовнішними несподіванками, але й на те, щоб їх могти в пригожий момент кинути на підбій Европи, нині вже розпорошені, частинно розбиті, а частинно окружені і стоять безпосередньо перед своєю остаточною загладою. Україна, що в боротьбі проти тої найбільшої змори людства понесла продовж двох десятиліть стільки кривавих жертов, стає нині заслужено домовиною большевизму. Над численними містами і селами нашої многострадальної Батьківщини повівають вже прапори волі, безмежними українськими степами повіяло вже новим вітром, а зір свій від праці при згорбленій спині підносить знов в небо наш втомлений люд.

Бій, що зараз в Україні ведеться, це святий бій! Це бій, що його в обороні культури і цивілізації, в обороні волі і в обороні людства розпочала перед двадцяти роками Україна та що його нині на приказ свойого Вождя завершує німецький воян. І нині побіч збезчещених червоним гаддям княжих домовин в Софії, біля козацьких могил, що „високії чорніють як гори“ і що „про волю нишком в полі з вітрами говорять“, поруч братніх могил великих Лицарів визвольних змагань з 1917/20 рр. і розсіяних по цілій Україні кісток тих, що впали в революційній боротьбі проти червоного наїзника, поруч свіжих могил українських мучеників, Україна вкривається і свіжими могилами її визволителів—німецьких воянів. Український чорнозем, политий так щедро кров'ю його синів, просякає тепер ще і німецькою кров'ю. Без цієї крови, без посвяти німецького воянка, без сили його зброї і без волі його Проводу, святу українську землю топтав би ще довго червоний чобіт большевицького профана. Це ми повинні усвідомити со-

(ЗАКІНЧЕННЯ НА 2-ій СТОР.).

бі саме тепер, як червоний кат конає.

І схилюючи наші голови з вдячности і пошани перед тими, що на все спочили в українській землі, складаючи свої буйні голови в боротьбі за їхню і нашу свободу, ми відкриймо наші серця для тих, які ту боротьбу продовжають. Хай не захитують нас ворожі підшепти, що в тисячних видах хотіли б послабити нашу силу, що хотіли б відібрати нам віру в прийдешність. Бо хто за свободу бореться й гине, той вміє її і шанувати.

Німецький вояк—це символ сили і посвяти, лицарськости і героїзму, а націоналсоціялістична Німеччина і її Вождь—це запорука перемоги і справедливости, волі і добробуту. Німецький меч вирішує нині долю й волю Европи, отже й нашу. І він її вирішить! І тоді на місці поверсайського хаосу і безправ'я будуть встановлені лад і справедливість, на місце національного поневолення і соціяльної кривди—прийде національне і соціяльне визволення, а на місці господарських кризисів і зубожіння запанують господарський розквіт і добробут. Тоді врешті і скінчаться ті погубні війни та взаїмна різня народів. Тож чоло до гори! З вірою в живі і творчі сили нашого народу, з вірою в прийдешність—до праці, до бою! За Україну, за її волю!

ХАРКІВ—ВОРОТА ДОНЕЦЬКОГО БАСЕЙНУ

(15) Берлін, 24 вересня. Після здобуття Києва погляди мимохідь спрямовані дальше на схід в напрямі Харкова, як першого більшого міста після Полтави, яка рівночасно знаходиться в німецьких руках. Харків це властиві ворота до Донецького басейну. Він з своїми 840000 мешканців є після столичного міста Києва другим найбільшим містом України. Розташований між Дніпром і Дінцем, яких течії на південь вказують ті самі характеристичні закрути, в напрямі сходу, заки вони осягнуть свої гирла. В закруті Дніпра, який зараз у німецьких руках, лежать поклади руди Кривого Рогу, в закруті Дінця часто згадуваний Донецький басейн, якого копальні постачають кругло дві третини усієї советської вуглевої продукції. Ці два поклади руди і вугілля доповнюють себе і тому зв'язані тісно багатьма залізничними лініями. На північ біжить лише невелика кількість шляхів, що їх завданням є зв'язати побережжя Чорного моря і промислову область з Москвою. Два з них ведуть через Харків, а це вказує на значення того міста, яке завдяки своїому положенню розвинулося в промисловий осередок советського півдня з багаточисельними фабриками для машинобудування, локомотивів, вагонів, мостів і залізничного будування. Особливо важним є тракторний завод, що продукує для краю трактори. Крім того Харків продукує ще електротехнічне приладдя, вовняні товари, шкіряні, дерев'яні і паперові фабрики. Що зараз і воєнний промисл тут мав свій осередок — це само зрозуміло, бо Харків у порівнянні з більшістю українських міст не лише розвинув вище промисл, а також стоїть вище під оглядом руху.

КИЇВ ЗБЕРІГ СВОЄ УКРАЇНСЬКЕ ОБЛИЧЧЯ

(Враження німецького кореспондента)

Велика заля станції засипана відламками шкла. Скрізь стоять дискутуючі люди.

«Спочатку вони забрали наші гроші, за ці гроші вони будували, а тепер ці бандити все понищили».

Це головна тема всіх розмов. Між старшими зустрічаються часто такі, які говорять по німецьки, як і наш провожатий. Всі вони щасливі, коли можуть німецькому воякові зробити хоч маленьку послугу.

Нарешті ми стоїмо перед станцією. Це нова большевицька будівля. Вона має, як і багато інших подібних будівель міста, свою «історію». Її специфічна конструкція сталася для будівничого фатальною — в ній бачили большевики національну українську тенденцію. І архітект був — «ліквідований». Де почати, а де кінчити, щоб хоч накинути образ історії терпіння старого Києва?

Випадок дав нам на цих днях в руки книжку, яка має для нас документальне значення. Це невеличкий старий «Бедекер» (Відомий туристичний інформатор — Ред.) з року 1912. З великою цікавістю ми перелистували цю книжечку. Не для того, щоб дізнатися, де можна в Києві добре випити й попоїсти. Ні. Цінним для нас було те, що ми знайшли неспідкупний хроністичний доказ того, що було колись, для порівнання з тим, що є тепер. Бо не завжди був Київ засуджений на відокремлення від зовнішнього світу. Велика кількість баень і веж, що прикрашали раніш Золотоверхий Київ, надавали йому загально-світовий змисл.

«Бедекер» там прозраджує, що в 1912 р. в Києві було 500000 мешканців. А тепер населення досягає майже одного мільйона. За нормальних обставин мусив би такий зріст мати величезний вплив на розбудову нових секторів міста і на зріст культурних установ. Але замість того переселені селяни лише посилили й підкреслили пролетарський вигляд міста. Це все, що осягнув і хотів осягнути режим насильної «урбанізації» населення. Населення збільшилось вдвоє, але — йдучи по «Бедекерові»—від 1912 року не було збудовано ні одного театру і взагалі не було збудовано ні однієї будови, яка б мала інше призначення ніж для советської бюрократії. Невелику кількість потаненьких кінотеатрів не можна брати під увагу. Число готелів зменшилося з восьми на шість. Це очевидно завдяки тому, що подорожування в СССР було зв'язане з великими трудностями.

Готель «Монополь» був зарезервований «Інтуристом» для проїжджаючих зза кордону. «Шеф приймання», що залишився, розказує цікаві речі про втечу директора і його жидівського оточення. Взагалі всі багаті жиди повтікали й полишили сотні тисяч своїх одноплемінників. Вони ходять тепер як духи по вулицях і стараються вичитати на наших лицях, чи буде для них яке милосердя. Українці різко виділяються з тогши. З них впали жидівські кайдани. Сама свідомість того дає їм почуття полегші, яке вони хотять як небудь виявити.

Ще з часів світової війни знають вони німецького вояка. Багато скорше ніж в інших місцях знайшло населення повне довір'я до нас. Марксизм втиснув їх у бездушну схему. Прекрасні будинки з чудового мармуру і дорогоцінного магагону не є виразом життерадости — це були лише кам'яні квадри. Робітник мав, дивлячись на них, відчувати свою пролетарську підлеглість.

Центром руху є Хрещатик. На рейках стоять ще трамваї і електричні автобуси. Люди спішать з відрами до криниць. А це вже не потривае довго, за кілька день все буде урухомлено.

Місто затримало свій український характер

Старий Київ жив іншими законами. Стиль життя має, не зважаючи на всю русифікацію, яку тоді провадили, своє глибоке історичне закорінення. Місто втримало свій український характер. В околиці цитаделі розташована Лавра. Перед приходом німців був цей терен підмінований саботажниками. 90 метрів висока дзвінниця була запалена. Знову німецькі сапери вчасно засяяли й зберегли таким способом неоцінні фрески й малюнки для майбутности. Причина, що большевики не знищили підчас свого панування ці скарби, ясна: вони їх показували приїжджаючим чужинцям. Але багато церков, які зазначені в «провіднику», зрівняні з землею, інші перебудовані на склади.

Ми стоїмо перед Університетом, червоно обмальованою будовою. Раніш це був центр науки і школення духа, тепер це катедра анархії, своєю крикливою фарбою символом ненависти й повстання. Молоді люди, які сюди щоденно ходили, мусили в собі вбити всяку духовність і душевні стремління. Вони мусили підходити до життевих проблем зі суто «економічного» боку і підлягати — завзяттям, «які говорили про всенародні ідеали».

На цім університеті мав формуватися ідеал «пролетарського світу», що його вигадав жидівський мозок.

Культ Леніна мав заступити большевикам щось ніби душевні хвилювання. Холод світогляду, в якому об'єднувалися всі деструктивні елементи життя, потребував якогось вентиля. Але не тільки це. Також Сталін вживав поставу Леніна для своїх цілей. Він себе видавав авторизованим пояснювачем Леніна і часто себе показував на плякатах, які мали підкреслити цей особовий зв'язок.

Що нам кажуть гипсові бюсти і дешеві картини? Не можуть вони бути доказом, що виображені були добродіями людства.

В тій самій вулиці була централя ГПУ... Ми прохоили камерами і глибокими склепами. Скільки зойків смерти лунало в тих стінах.

Режим охраху, що його переживала кожна родина цієї великої країни, буде зв'язаний з іменами Леніна — Сталіна. Це була природня реакція, коли нарід спонтанно рушив перед міську раду і там розбивав ці погруддя й палив зненавиджені образи. Ніколи не міг большевизм полонити душу народу. Також молодь, яка була затягувана до школи большевицького фанатизму — в глибині душі не була захоплена Маяківськими ідеалами.

Це твердження підтверджується з переходом розмови на цю тему. В Києві знову живуть щирі люди, які не боялися відвертого слова.

За воєнним кореспондентом
Віллі ЕЛЕРСОМ.

СПРОТИВ — ЗЛАМАНО! Мал. М. Михалевича.

ЛЕНІНГРАД В ОТОЧЕННІ

Добрі поступи перед Ленінградом

(8) Берлін, 25 вересня. У боях перед Ленінградом німецькі війська зробили 24 вересня дальші добрі поступи, хоч большевики скрізь завзято спротивлялися. Відділи однієї німецької дивізії здобули після запеклих боїв терен однієї великої фабрики. У поодиноких будинках терену чинили большевики запеклий спротив, що його німецькі вояки зламали в рукопашних боях.

На відтинку іншої німецької дивізії німецькі відділи після попередніх успішних боїв здобули одну більшу місцевість, а в дальшому перебігу бою увірвалися в різні інші місцевості. У запеклих протинаступах піхоти і бронетанків пробували большевики спротивитися постійному німецькому просуванню. Усі советські протинаступи відбито з великими втратами.

Важке бомбардування казарм у Ленінграді

(4) Берлін, 25 вересня. В бойовому районі біля Ленінграду також у середу брали знову успішну участь в приземних боях багаточисельні бомбардувальники і винищувачі німецької авіяції. Ленінград і інші місцевости, що лежать недалеко міста, збомбардовано, причому поціленю одною дуже тяжкою бомбою казарми. Також польові укріплення артилерійських позицій і ДОТ'и були предметом нападу, а скупчення військ розпорошено з важкими кривавими для ворога втратами.

Німецька артилерія обстрілює кораблі в порті Ленінграду

(7) Берлін, 25 вересня. На північному відтинку східнього фронту діюча там важка німецька артилерія обстріляла 24 вересня з добрим успіхом пароплави в порті Ленінграда. Пароплав в 10000 р. б. т. запалав вогнем. Советські воєнні кораблі, що пробували встрянути в бій з сухоземом, взято важкими німецькими гарматами успішно під обстріл. Влучні поцілі німецьких гранат спонукали советські кораблі припинити вогонь.

Українська преса про здобуття Києва

Сприводу звільнення Києва у «Львівських Вістях», ч. 37 м. і. читаємо:

«По кількократних коротктривалих визволеннях Київ попав на довгі роки в руки найжорстокіших і найбільш безоглядних ворогів України. Його доля була та сама, що й доля українського народу: вороги намагалися всіма способами затерти, знищити його національний характер. Споконвічну столицю України перемінювали поступнево в російське місто так само, як винищуючи українську інтелігенцію і українське селянство, намагалися стерти з лиця землі український нарід, перемінюючи його через т. зв. радянський етап на «єдиний, неділимий велікій рускій народ».

Справді голос Бога пролунав крізь уста Фюрера Великонімеччини, коли він видав наказ армії почати війну з большевією. Голос Бога, який вислухав благання українського народу та зіслав Мужа, що у боротьбі за новий лад в Европі вирішує й долю України.

Київ взятий. Один етап боротьби за визволення України спід большевицького ярма закінчений. Київ став знову справжнім українським містом, столицею справжньої національної України.

В завтрішню неділю попливуть по наших церквах молитви до Творця з подякою за цю незвичайну радість. А разом з ними попливуть і слова подяки для Того, що підняв меч в обороні культури, за новий лад, за свобідне життя народів, за волю України.

Хай живе Адольф Гітлер!
Слава Україні!»

КИЇВ І ПОЛТАВА

(Інформаційна замітка)

Київ

Київ від віків був столицею України і центром усього її політично-національного та економічного і культурного життя. Київ—одне з найстарших міст не тільки України, але й всього европейського Сходу. Гарно й мальовничо розташований на правому березі Дніпра, мав за обчисленням з 1939 року—846,3 тис. жителів. Київ—важливий залізничний вузол і річковий порт. Славу культурного центру не переставав він мати від віків. У промисловості міста перше місце займає машинобудування, потім харчова, легка і хемічна промисловість. Від 1918 року в Києві знаходиться Академія Наук. Останньо було у Києві 19 вищих учбових закладів (вузів), 27 технікумів, 51 науково - дослідний інститут, 12 театрів, у тому числі театр опери і балету та консерваторія.

Київська область

Лежить вздовж середньої течії Дніпра. Площа—коло 40 тис. кілометрів. Центр—Київ. На півночі області—мішані ліси, на півдні—лісостеп. Клімат помірно теплий, вологий, грунт чорноземний. В сільському господарстві області розвинуте бурякосіяння, свинарство і молошне господарство. Промисловість зосереджена в Києві. З інших міст більші—Черкаси, Біла Церква, Сміла.

Полтава

Полтава—центр Полтавської області, знаходиться на річці Ворсклі. Жителів—130,3 тис. Останньо була Полтава промисловим і культурним центром. Працювали там: м'ясокомбінат, текстильний комбінат, заводи трикотажного і поліграфічного устаткування. У Полтаві були останньо три вищі учбові заклади (вузи), 12 технікумів, 2 науково-дослідні інститути, три театри.

Полтава зв'язана, як відомо, з іменем Івана Котляревського, творця новітнього українського письменства, що жив і творив у тому місті.

Ім'я Полтави зв'язане теж з відомим полтавським боєм, що відбувся під цим містом 27 червня 1709 р. і вирішив долю України на цілі століття в користь Москви. Він теж був вирішним боєм у війні між Росією і Швецією, між шведським королем Карлом XII і українським гетьманом Іваном Мазепою та їхніми арміями, з одного боку та московським царем Петром I і його військами—з другого боку.

Полтавська область

Більша частина області лежить на лівому березі Дніпра. Площа—коло 34 тис. кв. кілометрів. В сільському господарстві велику ролю відграють зернові культури—пшениця, жито, ячмінь, з технічних—махорка, цукрові буряки і картопля. Широко розвинуте свинарство. Останніми роками створено тут промисловість перерібки сільськогосподарської сировини. В Кременчузі, одному з більших міст області—існує деревообробна промисловість.

З українських земель

ДРІБНІ ВІСТІ

— У Дермані відбулося дня 14 вересня посвячення хреста на могилах полеглих німецьких вояків. При посвяченні хреста виголосили промови п. о. Євген Кульчинський і голова районового Управління в Мізочі.

— Дня 16 вересня в Дермані відбулося урочисте посвячення будинку української гімназії. День цей буде для Дерманя незабутнім, бо вперше в цьому селі відкрилась українська гімназія, що виховуватиме кадри молоді в новому дусі.

— Дня 1 жовтня ц. р. в Рівному відкривається професійна школа, в якій крім загально освітніх предметів викладатимуться: кравецтво (чоловіче і жіноче), вишивання, білизнярство, трикотарство, ткацтво, шевство і керамі-ка. Приймаються учні, які скінчили 4 або 5 кл. початкової школи, курс навчання 2-х річний. Записуватись до школи можна в приміщенні музею, вул. Соборна ч. 3.

Нова влада на Волині

З днем 15 вересня ц. р. владу в Рівенській області прийняв краєвий комісар д-р Беєр. Перейма ючи владу, краєвий комісар звернувся до населення з закликом приступити до творчої співпраці і відбудови.

Переклад творів Уласа Самчука

У Загребі, в вересні ц. р. вийшла перша частина роману Уласа Самчука «Волинь», в хорватській мові. Переклад зробили Іван Ванчик і Станко Гашпарович

Німецько-українська конференція у Львові

Дня 18 вересня відбулася в Львові німецько-українська конференція в господарських справах. Присутній губернатор д-р Ляш виголосив довшу промову на тему політично-господарської ситуації Галичини.

Наша поліція

Всюди в українських містах і селах, які вже звільнені спід большевицького ярма, з'являються молоді люди з жовто-блакитними пов'язками, кокардами й при зброї.

Це Українська Поліція. У всіх можна прочитати на лиці, що вони ті, які ще недавно поневірялись під червоним жидо-большевицьким пануванням, можуть вільно носити свої національні емблеми і зброю, яка їм дана для поборювання червоного ворога. В очах кожного з них відбивається відповідальність і розуміння того тяжкого завдання, яке поставлено перед ними.

Треба зрозуміти, яке тяжке це завдання не дати ворогові проводити свої саботажницькі пляни супроти маєтку і громадської безпеки. Ворог старається своїми диверсійними вчинками підірвати правильний хід господарського розвитку, щоб цим підірвати довір'я до нового ладу. Ворог робить спроби загрожувати загальній безпеці. Ворог хоче зруйнувати порядок. Але виконати ці підступні пляни не дає йому завжди поготова Українська Поліція. Вона завчасно запобігає саботажно-диверсійним актам. Вона всюди унешкоджає ворога, де він лише покажеться. Цим вона виконує своє святе завдання: охороняти добро, безпеку й маєток народу.

Українська Поліція це не той міліціонер чи енкаведист, який всюди шукав зачіпки, щоб оскаржити свідомішних українців у «контрреволюції», забрати їх в свої криваві пазури й знищити відомими варварськими способами.

Ні, український поліцай не той міліціонер, який був наставлений, щоб дошкулятн народові. Український поліцай це втілення гаслу нового ладу.

Добро загалу понад дрібні інтереси одиниці. Він стоїть на сторожі національного добробуту. Він охоронник, доглядач права і порадник.

Це ж є почесть служити своїй Батьківщині й своєму народові в рядах Української Поліції. Бо хіба ж не є честю наражати своє життя для добра загалу?

Німецька Армія звільнила Україну від страшного ворога. Але лише від зовнішнього. Але скритий ворог внутрішний ще залишився. А він є в багатьох огнядах, страшнішний за ворога зовнішнього. Цей ворог окрім вгаданих саботажних дій вживає ще підступнішого засобу боротьби. Він старається розкласти нарід морально. Він нашіптує різні неправдиві вісті і старається підірвати довір'я до нової влади. І тут його поборює поліція. Вона старається, щоб кожний собі усвідомив, що він не сміє потурати агентам жидо-московського большевизму, що тепер йде боротьба за новий кращий лад в Европі і що до цієї боротьби приступив український нарід. Саме за гасло «В своїй хаті — своя правда і сила і воля» бореться Українська Поліція. Кращі сини українського народу вступають в лави Української Поліції, щоб вести тяжку боротьбу з недобитим ще ворогом, для того, щоб ворога швидше знищити й забезпечити собі все те, що дасть новий лад. Хай кожний чим може допомагає нашій поліції в її тяжкій боротьбі.

Р. Р.

П. БОРИСОВСЬКИЙ

АНДРІЙ БУЦ

(ЗАКІНЧЕННЯ *)

Навкруги була зрадлива тишa. Тільки ліс шумів, немов старий лідутан на когось сварився. В ухах Андрія лящав наказ Серпуховича «Вперед за вітчизну, за Сталіна», і перед ним виросла вся його обшарпана вітчизна, він згадав 1932 р., коли у нього на горищі останню полову віником змели і забрали, і батька забрали... «Куди ви його діли? А ми малі, як щенята, плакали, благали, мати навколішках ваші ноги цілувала, і ви не помогли», згадав свої штани подерті, вісім раз полатані. Отака і доля наша була полатана, пошарпана. Так це така вітчизна, а за Сталіна... це значить за того лукавого, виродка кривавого, що нас вбивав, а сяшим хлібом Москву розпутну годував. І не почуваючи себе, він став на коліна і попрожуючи в повітря гукав: «Так це вітчизна Абрамовичів, Мойсеєвичів. Всіх вас буду бити. О, Боже, дай мені сили! Ви в нас забрали все. Залишилась одна душа в грудях. Та душі я не віддам. Чуєте? Не віддам».

*) Початок див. „Українське слово" ч. 16.

Андрій півпритомний впав на землю. Обличчя його було брудне, вимазане в кров. Сорочка розірвана. Груди тяжко здіймались догори.

Знов загурчала машина. В голові Андрія промайнула думка, а що коли гукне, його як вояка ворожої держави розстріляють. Таке бодай казав командир. Та ось, коли він роздумував, що йому робити, до нього підійшли два німецькі вояки. Андрій підвів голову. Вони зустрілись поглядами. В очах німців була якась жалість до Андрія. Вони перев'язали Андрієві рани і повезли в машині. Вечором він очуняв на ліжку, застеленому білим простирадлом.

Минали дні. Андрій, шкутильгаючи, ходив по палаті, але думка його не покидала. Що в ним зроблять, як він вилікується? Хотів спитати, так мови не розуміє. Сів на ліжку, взяв голову в руки і довго думав. Згадав про матір, про дружину, серце в грудях мов розбухло. Думки в голові пішли шкеребертъ. Він згадав своє дитинство, яке промайнуло в тяжкому горі і злиднях. І думка в мозку страшна знов ворухнулась: — А що, як не відпустять?

Одного соняшного ранку в палату ввійшов німець.

— Камрад, до лікаря.

Андрій розгубився.

Лікар ще раз його обслідував і спитав по українськи, де живе. Андрій відповів. Лікар на те йому:

— Зайдете в комендантуру, візмете перепустку й підете додому.

Андрій від радости ледве не зомлів.

Ішов він вузькою стежкою через жита, щоб скоріше за сонця дістатись додому. Вітрець теплий дув йому в обличчя. Він ковтав його жадібно. По дорозі він зривав колоски й дивився своїм хазяйським оком, який налитий колос. А жита стояли, як море. Він не почував ніякої втоми. Минав жита, діброви, лощини. Сонечко почало ховатись за лісом. У вечірньому тумані було видно хати села Сливки. Андрій став іти ще швидше, не відпочиваючи. Та хіба можна було зараз відпочивати, коли серденько, як птах, рветься до рідного гніздечка.

Марина не раз з невісткою журилися, хліба стільки вродило, тільки бери, а робочих рук немає. Все думає та гадає. А як прийде нічка, то дарма, що наробляться за день, а заснути все таки не можуть. Все тяжко зітхають та думають. Де це Андрій, може вже вбитий? Було Галина обізветься:

— Мамо, ви спите?

— Ні.

— Я теж ні.

Зітхнуть, і знову в хаті затихне. Тільки чути, як цвіркуни перегукуються. І так тягнулись довгі ночі.

Одного дня Марина раненько вопоралась на полі, в сінях била працом снопи жита, щоб на хліб змолоти. Галина за хатою розставляла лен і жалібно співала:

— Де ти, милий, чорнобривий, де ти, озовися, я ж без тебе тут горюю, прийди, подивися.

Як же їй не співати, побрались, не встигли надивитись один на одного, ще й не наговорились. Вона стала і замислилась.

Рипнули ворота. Марина визирнула із сіней. Із за хати вийшла Галина. Посеред двору стояв... Андрій. Галина, не вірячи своїм очам, розгубилась. Андрій промовив:

— Добрий вечір, мої любі, Галинко, мамо.

Вони кинулись йому в обійми, обсипали його гарячими поцілунками.

Під час вечері Андрій розповідав про війну. Як його німці від смерти врятували. Мати перебила його:

— Вірно, синочку, кажеш, хороші вони люди. Були і в нас у селі. Заходили до нас. Дуже дивувались, як ми бідно живемо. Один білявий довго на мене дивився, а потім, коли уходили, то він мене обняв і що своїому говорив, показував, що в нього теж у Німеччині є мати, така сивенька бабуся.

Поки Андрій з матір'ю говорили, Галина уже постелила білу постіль і сама собі, всміхаючись і радіючи, говорила: «Спрівай же, я з тобою ще вночі наговорюсь і спати не буду і все розпитаю». У хаті було темно. Цю ніч материне серце було спокійне. Воно не блукало думками по лісах та по байраках, по городах невідомих, вона спокійно спала.

Ранком Андрій встав за сонця. Поки мати й Галина порались біля печі, Андрій взяв вже й косу, відклепав її, граблі полагодив. Поснідали, пішли косити. Андрій йшов селом і йому здавалось, що в нього в руках така сила, як замахнеться косою, то зразу буде по три покоси лягати. Як радісно жити на світі! Їх окутували ранкові тумани. Над ними щебетали пташки. Свіже повітря наповнювало їхні труди. Трава під ногами шелестіла, як шовк. І квіти їм вклонились в ноги. Бо це йшли господарі на власній, рідній землі.

Ось і нива. А колос аж до землі гнеться.

Андрій замахнувся косою. Тільки луна полем пішла.

Шш... шш... шш... шш... шш...

КІНЕЦЬ

ВОЄННІ ПОВІДОМЛЕННЯ

Чорне чвертьріччя для англійської пароплавби

(22) **Берлін, 27 вересня.** У всіх частинах Атлантики осягнули німецькі підводні човни в часі між 22 червня і 22 вересня частинно в запеклих боях значні успіхи проти британської торговельної пароплавби. Це було чорне чвертьріччя для британців.

Під час коли німецькі війська і німецька авіяція на Сході у збройних чинах проявляє безприкладну хоробрість, німецька воєнна фльота продовжувала з великим успіхом торговельну війну проти Великої Британії. У цих трьох місяцях липне німецькі підводні човни нанесли британському постачанню удар за ударом. Нічого не помогло британцям і те, що вони окружають свої конвої якнайсильнішою охороною, німецькі підводні човни прорвали той перстень сторожевих суден і вибивали з конвою те, що можна було осягнути.

У часі від 22 червня до 22 вересня німецькі підводні човни затопили 931.730 р. б. т. британської торговельної фльоти. До того доходить затоплення 78.000 рбт., що їх винищено в останньому нападі на британський конвой на захід від Африки на Атлантиці так, що впродовж трьох місяців пропало понад 1.000.000 британського торговельного тоннажу. Один мільйон р. б. т. тоннажу транспортував вантаж в 1.460.000 тонн.

Німецькі підводні човни від часу війни на Сході, яка бущім то повинна була принести британцям полегшу, затопили 1.460 мільйонів кілограмів важливого воєнного добра. Коли б оте добро, що його британці так дуже потребують, транспортувати одним поїздом, то цей поїзд зайняв би всю довжину британського острова. Треба було б 73.000 вагонів і 730 кілометрів колії. Втрата тієї величезної кількости добра для британців напевно не буде означати «полегшу», якої вони так дуже сподівалися.

Советські стрілецькі див'зії в огні бронетанків

(17) **Берлін, 26 вересня.** Підчас бою на південному відтинку східнього фронту частини одної німецької бронетанкової дивізії наткнулися дня 23 вересня на масу, що її творили дві советські стрілецькі дивізії. Німецькі танки перейшли негайно в наступ проти советських дивізій. В бою, що вив'язався, ворога тяжко побито і він примушений був відступити з кривавими втратами.

Відступаючі советські з'єднання застрягли при одному переході через ріку. Там їх знову перестріли німецькі бронемашини і розсіяли під винищувальним градом гранатів і при помочі кулеметів. Крім важких кривавих втрат в цьому бою заплатили совети ціну 1700 бійців, що їх німецька бронетанкова дивізія захопила в полон.

Бомбардування советських фабрик амуніції і вибухових речовин

(19) **Берлін, 26 вересня.** Підчас нічних нальотів німецьких бомбардувальників проти баз постачання і военно-промислових заводів у Москві і Тулі, німецька авіяція вночі на 25 вересня кинула дальші літаки проти фабрик амуніції і вибухових речовин на середущому відтинку поза большевицькими лініями. Також і в тих заводах можна було запримітити великі знищення і багаточисельні пожежі.

Залізниці і шляхи в районі Харкова під градом німецьких бомб

(14) **Берлін, 25 вересня.** Зв'язок советів з запіллям (тилами) на південному бойовому відтинку східнього фронту був дня 23 ц. м. знов предметом сильного нальоту німецьких літаків. Безперебійними нальотами заатаковано залізничні шляхи і дороги в районі Харкова. При цьому поцілено багаточисельними бомбами 38 поїздів і частинно знищено. В багатьох місцях перервано рейки і припинено сполуку. Підчас нальотів на залізничні станції поцілено бомбами поїзди з амуніцією і підпалено. Велика кількість навантажених вагонів під сильні вибухи вилетіла в повітря.

При цьому потерпіли теж будинки станції і магазини. Чимало будинків знищив тиск повітря, або охопив вогонь. У цьому ж районі з'єднання німецьких бомбардувальників заатакувало советські бронемашини, які були готові вже до протинаступу. Чимало бронемашин знищено бомбами, а решту в наслідок сильного пошкодження виведено з ладу.

Упродовж трьох місяців 1400 літаків

(1) **Берлін, 25 вересня.** Щоб відповідно відтяжити своїх большевиків союзників, підприйняли британці, починаючи з 22 червня, свою дорогозаплачену і щораз більш безуспішну «нон-стоп» атаку. Вони сподівалися, що при допомозі повітряних нальотів на Канал і на окуповану територію, як також нальотами на Німеччину, спонукають німецьке командування послабити операції на Сході.

Єдиним вислідом трьох-місячної британської «нон-стоп» офензиви (наступу) на Заході та над Німеччиною є липне велика кількість збитих британських літаків. Німецька авіяція в денних повітряних боях збила при помочі винищувачів і зенітної артилерії, а в нічних боях нічними винищувачами і артилерією від 22 червня до 21 вересня 1236 британських літаків, німецька военна фльота — 164 так, що британці як єдиний вислід своєї «нон-стоп» офензиви мусять записати страту рівно 1400 літаків над Каналом, над окуповану територією і над Німеччиною, отже без Середземного моря і Африки.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ НІМЕЦЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО КОМАНДУВАННЯ

Відозва!

Не зважаючи на декілька разів видані накази про здачу всієї зброї, амуніції і вибухових речовин, населення зайнятих територій посідає безправно зброю, котру присвоїло собі із побоїщ.

Для того видається ще раз всім мешканцям зайнятих територій виразний наказ, щоб всю зброю, амуніцію і вибухові матеріяли, котрі мають в своїому посіданні, або котрі знаходяться на їх полях, або про котрих існування мають з відкілянебудь відомості, здати в найближчій німецькій станиці, або вказати місце їх існування.

Останній термін здачі і зголошення назначується на 25 жовтня 1941 р.

Якщо по цьому терміні, військові відділи спеціяльно до цього призначені знайдуть в житлових домах, клунях, городах й т. ін. зброю, амуніцію або вибухові матеріяли, тоді того, хто відповідає за місце знайдення, за цю провину проти Німецької Армії, покарають смертю, як партизана.

За зброю і т. ін., знайдену в громадських будинках, недалеко від оселі, в лісах, на полях та старих большевицьких становищах, застосується відповідні заряджения проти цілої або кількох громад.

Всі начальники міських управлінь, провідники підприємств, керівники жидівських комітетів і інші, є особисто відповідальні за переведення та контролю здачі зброї.

Німецька Армія не стерпить найменшого ухилу від цього наказу і в кожному поодинокому випадкові, без огляду на особу, буде поступати безпощадно.

ГОЛОВНА КВАРТИРА, ВЕРЕСЕНЬ 1941 р.

ГОЛОВНОКОМАНДУЮЧИЙ

фон РОК,

ГЕНЕРАЛ ПІХОТИ.

До населення міста Києва!

Німецька Армія в цій війні з червоною армією звільнила стародавню столицю України — місто Київ — від большевицького ярма.

Німецька Армія бажає населенню міста всього найкращого в його майбутньому.

Тому, що не настав ще час висувати політичні питання, тому забороняється організація будьяких політичних організацій.

На даний час мусить бути спокій та порядок, аби мати можливість налагодити господарське життя, до чого й закликається все населення міста Києва.

Всі, що працювали, мусять повернутися до свого старого місця праці, а ті, що залишилися без праці, будуть приділені за фахом на інші нововлаштовані роботи.

Всі мусять бути на своїх місцях та старатись про те, аби наступило нормальне життя.

Працюйте всі добровільно над очищенням міста, аби воно в найближчий час набрало вигляду культурного міста. Усувайте все, що вам нагадує большевицьких владарів!

Руками шкідників закладено в місті Києві міни і заготовлено до вибуху. Захищайтесь від таких карних дій та про всі заміновані місця зголошуйте по таких пунктах:

1. ЧЕРВОНОАРМІЙСЬКА, Ч. 47.
2. АРСЕНАЛ.
3. ВИНОГРАДНА.
4. І ДАЧНА (71 ШКОЛА).

Всі ваші правдиві зголошення будуть винагороджені.

Будьяке майно не вільно грабувати. Кожний, хто грабує, буде розстріляний, як ворог народу.

Хто в себе переховує червоноармійців, або їм допомагає, рахується саботажником проти Німецької Армії і буде розстріляний.

Кожний, хто знає, де переховуються червоноармійці, або особи, що перебували на відповідальних посадах в большевицьких органах, мусить негайно зголосити про це в місцевій, або міській комендатурі.

Дотримуйтесь правил вуличного руху та підкоряйтесь вказівкам поліції, аби запобігти нещасним випадкам.

З наступленням темноти затемнюйте вікна, суворо дотримуючись правил світломаскування.

Від 7 годин вечора до 5 год. 30 хвилин ранку (за німецьким часом) ходити по вулицях без спеціяльного дозволу від місцевої або міської комендатури, суворо забороняється.

Кожний мешканець міста Києва мусить зберігати спокій й порядок та дотримуватись чистоти відповідно до сантігієнічних правил, як в особистому так і в господарському житті, є честю та обов'язком кожного мешканця міста Києва.

КОМАНДУЮЧИЙ ВІЙСКАМИ.

ОГОЛОШЕННЯ

Усім жовнірам червоної армії, що знаходяться як розбитки на теренах поза фронтом, в уніформах чи в цивільних одягах, приказується негайно зголоситись у найближчій німецькій військовій частині.

Як остаточний речінець зголошення назначується 15 жовтня ц. р. Кожний російський жовнір, що по цьому реченці в уніформі або в цивільному одязі перебуватиме в теренах віддалених більш, як 10 км. від першої фронтової лінії БУДЕ ТРАКТОВАНИЙ, ЯК ПАРТИЗАН.

Усякого роду удоґіднення чи поміч зі сторони цивільного населення партизанам, розбиткам, спадунам (парашутистам) і т. п. буде каратись як партизанство.

Цивільне населення зобов'язане появу членів тих різних груп зголосити найближчій військовій частині. Відповідальними за це є голови місцевих управ.

Виїзд цивільних осіб без важних перепусток, особливо в цілях політичної пропаганди, заборонений.

КОМЕНДАНТ — фон РОК, ГЕНЕРАЛ ПІХОТИ.

Розшуки

Розшукую дочку АНДРІЙЧУК Катерину Семенівну, 20 років, середнього росту, чорнява, вчилась в м. Києві—в індустріяльному Інституті. Хто знає, де вона знаходиться, прошу сповістити: Житомир, вул. Іванівська № 26-а. Андрійчук (771).

***

Батьки розшукують відсталих від родин підчас переходу фронту Олександра та Юрка ЦИМОШИНСЬКИХ, а також Григора КОЗЛОВА.

Знаючих місце перебування їх просимо повідомити в м. Баранівку, Житомирської области. Миколі Цимошинському (759).

ПОТРІБНІ НЕГАЙНО

вправні стенотипістки - українки,

ЩО ЗНАЮТЬ ДОБРЕ НІМЕЦЬКУ Й УКРАЇНСЬКУ МОВИ.

Зголошуватись треба в годинах від 10—11-ої на адресу: Київ, Сінний Базар, друкарня „Держпедвидав".

ПЕРЕКЛАДАЧІВ

(дольмечерів) українців,

що знають добре німецьку й українську мови,

приймемо на працю.

Зголошуватись треба в годинах від 10—11-ої на адресу: Київ, Сінний Базар, друкарня „Держпедвидав".